

[Per Hækkerup.]

og Indokina-problemet; det var ministeren selv, der i sin tale nævnte det som et af de tre problemer han mente det var rigtigt at vi diskuterede, og det har vi gjort.

Jeg vil gerne sige, at jeg forstår ikke, at man fra regeringens side ikke modtager den, jeg synes udstrakte hånd, der ligger i den formulering, vi har givet vort dagsordensforslag. Jeg vil virkelig tro, det har været svært for udenrigsministeren at finde for sig selv en acceptabel grund til ikke at godkende det. Men det er altså lykkedes, og den, der overvinder sig selv, er jo den største helt.

Tidligere forklarede man os, at det af hensyn til forhandlingerne i Paris var umuligt, at Danmark kunne gå ind i en alvorlig overvejelse om at oprette diplomatisk forbindelse med Nordvietnam. Siden den tid er de forhandlinger jo gået i stå, gået ind i et totalt dødvande. Den begrundelse kan man altså ikke opretholde i dag, det kan ikke i dag være hensynet til forhandlingerne i Paris, der er afgørende.

Man brugte — det gjorde statsministeren forleden dag i en tale, som i øvrigt indeholdt mange interessante synspunkter — den begrundelse, at Danmark skal jo ikke lave sådan noget alene. Nu forstår jeg, at statsministeren er klar over, at vi har muligheder for at komme sammen med Norge ind i den situation, hvor Sverige allerede er, og statsministeren og jeg og statsministerens regering og mit parti har jo en fælles interesse i at styrke den nordiske politiske linje og fællesskabet i den nordiske politiske linje overalt, hvor vi har mulighed for det.

Nu foreslår vi, at vi melder os på samme linje som de to nordiske lande, der står os geografisk nærmest, og som i politisk henseende har mulighed for at bevæge sig i dette spørgsmål. Hvis regeringspartierne i dag forkaster vores dagsordensforslag eller stiller forslag om en dagsorden, der afviser dens indhold, så melder Danmark sig på dette punkt ud af et nordisk fællesskab. Vi har ikke sagt, at dette med anerkendelsen skal ske i morgen. Det, jeg sagde i tilslutning til dagsordenens ordlyd, var, at vi skulle starte konsultationer, men på baggrund af en positiv beslutning. Det kan ikke hjælpe, hvis man først har forkastet noget i folketinget, at man derefter henvender sig til de andre

lande og siger: Vil I alligevel ikke være med til sådan noget, som vi har forkastet at være med til? Så er det da klart, at man får et negativt svar; det ved ministeren jo udmærket godt, det ved regeringen godt.

Men hvis man tager det standpunkt her, at man siger; vi ønsker det, og vi ønsker det, så snart det er muligt at gennemføre det, og derefter optager konsultationer, som ministeren sagde det sidste gang, især med de os nærtstående nordiske lande, så vil ministeren i dag få positive svar både fra Norge og fra Sverige, og det må da give anledning for regeringen til at overveje disse problemer. Det er jo det eneste, vi i vores dagsorden har foreslået: at man med positivt sigte overvejer disse problemer og går ind i konsultationer. Det er mig uforståeligt, at regeringen kan tage det standpunkt, som man her har taget. Jeg har ikke i de begrundelser, der er anført, fundet det mindste, der kan virke politisk overbevisende, ikke det mindste, og jeg vægrer mig ved at tro, at de argumenter, der bruges ude på den ene eller den anden reaktionære fløj som begrundelse for regeringens standpunkter, kan være rigtige, thi det er jo, som ministeren sagde, os selv her i Danmark, der bestemmer vores udenrigspolitik.

Poul Schlüter: Der er kun et enkelt punkt, der for mig er anledning til at tage fat på nu i anden omgang; og det er spørgsmålet om hr. Per Hækkerups dagsorden og problemet optagelse af diplomatisk forbindelse med Nordvietnam.

Jeg vil gerne sige, at hr. Per Hækkerups citat af den norske regerings erklæring og alle de betragtninger, han gjorde gældende i anden omgang, er lige så forkerte, som de var i første omgang. Nu hørte hr. Per Hækkerup vist ikke det pågældende afsnit af min tale i første omgang, og jeg kan forstå, det kan gå så galt, at han heller ikke gør det nu, men jeg vil da alligevel gerne gentage, hvad der står i den norske regerings erklæring. Der står nemlig, at der vil blive taget skridt med sigte på at søge at oprette gensidige diplomatiske forbindelser med Nordvietnam. Det er noget ganske andet end bombastisk og forbeholdsløst at tage stilling med det samme.

Hvad står der nu i hr. Per Hækkerups dagsorden? Ja, den er jo ganske forbeholdsløst